

ένδεκα όλα έτη εϊς την νήσον Τσά-
λαλ... ο πλοίαρχος Ουίλλιαμ Γκνύ,
ο υποπλοίαρχος Πάτερσων, ο πρό-
των μηνών άποθανών επί του πάγου,
και άλλοι έγινε ναύται της 'Ιάνας,
οι όποιοι είχαν διαφύγη—διά τίνος θαύ-
ματος άρά γε;—τους ίθαγενείς του
Κλόκ-Κλόκ!

Και τώρα τί θα έκαμνεν ο πλοίαρχος
Λάν Γκνύ;... Ουδενία άμφιβολία ότι θα
έκαμνε τα πάντα διά να σώση τους επι-
ζώντας εκ των άνδρών της 'Ιάνας...
Θα έπροχώρει διά του 'Α λ β ρ ά ν ο υ
μέχρι της νήσου Τσάλαλ, κατά το δρο-
μολόγιον, το διαγραφόμενον υπό του 'Η-
μερολογίου του 'Αρθούρου Πύμ. 'Ο υ-
ποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ θα ήτο πρόθυ-
μος να εκτελέση πάσας τας διαταγάς
του... Οι άνδρας του πληρώματος δεν θα
έδισταζον να τον ακολουθήσουν, ούδὲ
ήτο ικανός να τους άναχαιτίση ο φόβος
των κινδύνων και των κακουχιών. 'Η
ψυχή του πλοίαρχου των θα τους ένεψύ-
χωνε, και ο βραχίον του υποπλοίαρχου
των θα διηύθυνε τους βραχιονάς των!

Ίδου λοιπόν διατί ο πλοίαρχος Λάν
Γκνύ δεν ήθελε να δέχεται επιβάτας εϊς
το πλοϊόν του και διατί μοι έλεγεν ότι
το δρομολόγιόν του δεν ήτο ποτέ προ-
διαγεγραμμένον. Από στιγμής εϊς στιγ-
μήν έπερίμενε να τω παρουσιασθή ή εϋ-
καιρία, διά να χωρήση ριψοκίνδυνος πρὸς
το άγνωστον του Παγωμένου 'Ωκεανού!

Είμαι βέβαιος μάλιστα, ότι αν ο 'Α λ
β ρ α ν ο ς ήτο έντελῶς έτοιμος, ο
πλοίαρχος Λάν Γκνύ θα διέτασεν άμέ-
σως να στρέψουν την πλώραν πρὸς νό-
τον. Και μεθ' όσα εϊχα υποσχεθῆ κατά
την επιβίβασίν μου, θα ήμπορούσα τότε
να τον υποχρεώσω να έξακολουθήση την
πορείαν του, διά να μ' αποδιβάση εϊς
την Τρίσταν-Δακούναν;

Εϋτυχῶς ο 'Α λ β ρ α ν ο ς δεν
ήτο έτοιμος' άλλως τε τῷ επεβάλλετο
και ή ανάγκη να προμηθευθῆ ὕδωρ εκ
της νήσου εκείνης, εκ της οποίας μόνον
τρεις ήμέραι μᾶς έχωρίζαν. Εκεί πι-
θανῶς ή γολέττα θα επεσκευάζετο εϊς
τρόπον ὄστε να δύναται νάντιπαλαίση
κατά των ὄγκοπάγων, να φθάση εϊς την
άπαγή θάλασσαν, να προχωρήση περι-
σσότερον άφ' όσον επροχώρησαν ο Κούκ,
ο Βένδδελ και ο Βίσκοκ, να επιχειρήση
τέλος ο,τι επιχειρεῖ ήδη ο υποπλοί-
αρχος Ουίλλης του άμερικανικοῦ ναυ-
τικοῦ!

'Αποβιβαζόμενος εϊς Τρίσταν Δακού-
ναν θα επερίμενα εκεί, έως να διέλθῃ
κανέν άλλο πλοϊόν να με παραλάβῃ. Εξ
άλλου, και ή εποχή δεν ήτο άκόμη κα-
τάλληλος πρὸς υπέρβασιν του πολικοῦ
κύκλου. 'Η πρώτη έβδομάς του Σεπτεμ-
βρίου δεν εϊχε λήξη, και επρεπε να
παρέλθουν δύο μήνες άκόμη, διά να να-
λυθοῦν οι πάγοι και να θραυσθῆ το πα-

γόφραγμα. 'Όστε και έτοιμος αν ήτο ο
'Α λ β ρ α ν ο ς, δεν θα ήδύνατο να να-
χωρήση άμέσως.

'Ηδη εφαινετο μακρόθεν ή Τρίσταν-
Δακούνα. 'Όταν ή ατμοσφαιρα εϊνε κα-
θαρά, ή νήσος εϊνε ὀρατή εξ αποστά-
σεως ὄγδοηκόντα πέντε μέχρϊς ένενή-
κοντα μιλίων. 'Ο ναύκληρος Ουρλι-
γκερλῆς, ο όποϊος εϊχεν επισκεφθῆ την
Τρίσταν-Δακούναν επανειλημμένως, μοι
έδωκε πολλὰς και διαφόρους περι αὐτῆς
πληροφορίας. Το κλίμα της εϊνε ήπιον
και μάλλον ὕγρον. 'Η θερμοκρασία οϋ-
δέποτε κατέρχεται περισσότερον από 4
βαθμούς υπό το μηδέν, οϋτε ανέρχεται
περισσότερον από 20 άνω του μηδενός.
Κατωκῆθη, από του 1811, υπό του
Λαμπέρ και πολλῶν άλλων άμερικανῶν
αλιείων' βραδύτερον εγκατεστάθησαν εκεί
και άγγλοι στρατιῶται, έντεταλμένοι να
επιβλέπουν το πέλαγος της 'Αγίας 'Ε-
λένης, ανεχώρησαν δέ μετά τον θάνα-
τον του Ναπολέοντος, τῷ 1821. Μετά
τριάκοντα ή τεσσαράκοντα έτη, ή νήσος
κατωκῆθη υπό Εϋρωπαίων και 'Αμερι-
κανῶν, και κατοπί περιήλθεν υπό την
κυριαρχίαν της Μεγάλης Βρετανίας.
'Αλλά τουτο δεν εϊχε συμβῆ άκόμη τῷ
1839, καθ' ήν εποχήν ευρισκόμην επί
του 'Α λ β ρ ά ν ο υ.

Κατά τον 15' αϊώνα ή Τρίσταν-Δα-
κούνα ὀνομάζετο παραδόξως «Γῆ της
Ζωῆς.» 'Η χλωρίς της αποτελεῖται
από πέτριν, από λυκοπόδιον και από
σπάρτον ιδιαίτερον τύπου, καλύπτοντα
αφθόνως τους πρόποδας των βουνῶν της.
Κατοικίδια ζῶα εχει πρόβατα, βόας και
χοίρους, αποτελοῦντα τον μοναδικόν της
πλοῦτον και αντικείμενον μικροῦ έμπο-
ρίου μετά της 'Αγίας 'Ελένης. 'Εν μό-
νον άγριαν ζῶον, ήμιστα επιφοβον, θα
συναντήση τις εϊς τα δάση της: τον ά-
γριόγατον' άλλ' οϋτε έν έρπετόν, οϋτε
έν έντομον.

Την πρωϊαν της 5 Σεπτεμβρίου ε-
φάνη το ὕψηλόν ήφαιστειον της κυριω-
τέρας των νήσων του 'Αρχιπελάγους,—
ὄγκος χιονοσκεπῆς ὕψους χιλίων διακο-
σίων ὀργυιῶν, του όποϊου ο εσθεσμένος
κρατῆρ σχηματίζει ήδη την λεκάνην μι-
κρᾶς τίνος λίμνης. Γιγαντιαία φύκη ε-
πρόβαλον τότε εϊς την επιφάνειαν της
θάλασσης εκείνης, πραγματικῶς σχοινία
φυτικά, μήκους εξακοσίων έως χιλίων
διακοσίων ποδῶν και πάχους ἴσου πρὸς
το πάχος καμῖλου (γ ο ὄ μ ε ν α ς).

'Από της ήμέρας καθ' ήν συνητή-
σαμεν τον πλωτόν πάγον, μέχρι του εϊς
Τρίσταν-Δακούναν κατάπλου, ο πλοίαρ-
χος Λάν Γκνύ δεν εϊχεν ὀμιλήση οϋτε
εϊς εμέ, οϋτε εϊς κανένα άλλον. 'Η σι-
ωπή του ὀμοιάζε πλέον πρὸς άφασίαν.
'Αναμένων την στιγμῆν, καθ' ήν ο ίδιος
θα μοι ὀμιλεῖ περι του άδελφοῦ του Ουί-
λλιαμ και των πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ

σχεδίων, δέν εδοκίμασα να νοίξω ὀμιλίαν.
'Τέλος την 6 Σεπτεμβρίου ή γολέττα
ήγκυροβόλησεν εϊς την μεγάλην νήσον
πρὸς την βορειοδυτικῆν ακτήν και έντε-
του Φαλμουθειου ὄρμου, — ακριβῶς εϊ-
ήν θέσιν, κατά την διήγησιν του 'Αρ-
θούρου Πύμ, εϊχεν άγκυροβολήση και
'Ι ά ν α.

Εῖπα «εϊς την μεγάλην νήσον» διὰ
το αρχιπελάγος, το περιληπτικῶς ὀνο-
μαζόμενον Τρίσταν-Δακούνα, αποτελεῖ-
ται από τρεις νήσους. 'Η μεγαλύτε-
ρα ὀνομάζεται 'Ανσηδλούγκη' εϊς ἀπί-
στασιν ὀκτῶ λευγῶν, νοτιοδυτικῶς, και
ται ή νήσος 'Απρόσιτος' και πέντε λεῖ-
γας μακρὰν ταύτης, νοτιοανατολικῶς, ή
νήσος Νιχδεγκάλη. Το αρχιπελάγιον
εῖρϊσκειται εϊς την 37° 8' νοτίου πλά-
τους και 12° 8' δυτικῶ μήκους' ὀνω-
μάσθη δέ οϋτω εκ του Πορτογάλου
Tristan d'Acunha, ο όποϊος το ανεκάλυ-
ψε τῷ 1643.

Αἱ τρεις νήσοι, αποτελοῦσαι επί τη
θαλάσσης έν τρίγωνον, χωρίζονται απ
άλλήλων διά διαφόρων πόρων, ἀρκεί
εὔρεων και εὐκῶδως πλωτῶν. Αἱ ἀκτί-
των εϊνε εὐπρόσιτοι, και περίεξ της Τρί-
σταν-Δακούνας ή θάλασσα εχει βάθος ε-
κατόν περίπου ὀργυιῶν.

Καθ' ήν εποχήν εϊχε σταθμεύση ἐδῶ
ή 'Ι ά ν α, εἰς πρώην δεκανεῦς του
άγγλικου πυροβολικοῦ ὀνόματι Γκλᾶς
ήτο ο αρχηγός μικρᾶς ἀποικίας εξ ε-
κοσιπέντε ατόμων, ή όποία έμπορευετο
μετά του 'Ακρωτηρίου, ὡς μόνον πλοῦτον
έχουσα μίαν γολέτταν μετριάς χωρητι-
κότητος. 'Αλλά κατά την άφίξίν μου,
οι ὕπήκοι του ρηθέντος Γκλᾶς ανήγ-
χοντο εϊς πενήκοντα. 'Ο πρώην δεκα-
νεῦς εδῆχθη προθύμως να εφοδιάση τῷ
'Α λ β ρ α ν ο ν με το απαιτούμενον
ὕδωρ, με νωπά κρέατα και με διαφο-
ρα λχανικά, και μολοντί ή προθυμία του
θα επληρόνητο καλά, ο Τζέμ Βέστ—εἰς
τον όποϊον ο πλοίαρχος εϊχεν αναθέσῃ
την φροντίδα των προμηθειῶν, — δέν
παρέλειπε να τον ευχαριστήση και να
τον επαινέσῃ.

'Από της πρώτης ήμέρας εγνωσθη
ὄτι ο 'Α λ β ρ α ν ο ς δεν θα εῖρϊσκει
εἰς την Τρίσταν-Δακούναν ταναγκαία β-
λικᾶ, ὄπως προπαρασκευασθῆ διά τί
μέγα ταξείδιον του νοτίου ὀκεανῶ.
'Αλλ' υπό έποψιν τροφίμων, οϋδέν πα-
ράπονον. Τα πρόβατα, οι βόες, οι χοίροι,
τα πτηνά, ὄλα ἤσαν αφθονώτατα, καθῶς
και τα κρόμμυκα, τα γεώμηλα, αι κρόμ-
βαι και άλλα παντοειδῆ λχανικά, καλ-
λιεργούμενα υπό των ἀποικων επί εδά-
φους λιαν εϋφρόου. Τοῦτο αναφέρει τίς
την διήγησιν του και ο 'Αρθούρος Πύμ,
εἶδα δέ ότι ήτο αληθέστατον.

Βλέπετε ότι ὀμιλῶ τώρα πλέον περι
του 'Αρθούρου Πύμ ὡς περι προσώπου
ὑπαρκτοῦ. Εῖπα, ότι εκ των μέχρι τουδὲ

γεγονότων, πᾶς διαταγῆς περι της ὕ-
παρξεως του εζέλειπεν' αλλά και αν
ὑπῆρχεν ἔγκος άμφιβολίας, θα το εζῆ-
λειψε νέον γεγονός, νέα μαρτυρία, προ-
σπιθεμένη ήδη εϊς τας προηγουμένας:
Την επομένην της άφίξεως μας, ἀ-
πειβάσθη εϊς 'Ανσηδλούγκην — επί
ὄραις ακτῆς, κεκαλυμμένης δι' ἄμ-
μου σχεδόν μαύρης, — και συνητή-
θην μετά του πρώην δεκανεῦς Γκλᾶς.
'Ητο ανῆρ εὔρωστος και πλήρης ὕγειας,
τά δέ εζῆχοντα έτη του δεν ἴσχυσαν
να μακρῶσουν την ζωηρότητα της νοῆμο-
νος και κάπως πονηρᾶς φυσιογνωμίας
του. 'Εκτὸς του μετά του 'Ακρωτηρίου
και της Φαλκλάνδης έμπορίου, έμπο-
ρευετο επίσης και δέρματα φύκης και
έλιον θαλασσίου ελέφαντος, αι δέ ὕπο-
θήσεις του επήγαιναν λαμπρά. 'Εφαινετο
πολύ ὀμιλητικῶς, και επωφεληθῆν της
εὐκαιρίας να συνάψω μετ' αὐτοῦ συνομι-
λίαν, υπό πολλὰς ἐπέψεις ενδιαφέρουσας.
[Ἔπειτα συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

—'Ελθετε να σᾶς φιλήσω,
Πᾶω 'ς τ' αγίου πνευματικοῦ.
Κ' εγῶ αὔριο θα καθήσω
Εἰς τὸ δεῖπνο του Χριστοῦ.

'Από σᾶς, ὄσοι τῆ θεία
Θε να πάρτε Κοινωνία,
'Εγθροπάθεια, αντίζηλια
Διώχτε μέσ' απ' την καρδιά.

'Ας μακρῶνη μεταξύ μας
'Εγθρα, εκδικησις, ὀργῆ
Καθαρίζει την ψυχή μας
Της αγάπης τὸ φιλί.

«Φιλιθῆτε οι εχθροεμένοι,»
Θά μᾶς πῆ ο πνευματικῶς.
Την εἰρήνη μᾶς συσταίνει
'Ο'καλός μας ο Χριστός.

'Αν ἐπίκρανα κάνενα,
Τὸ συχώριο του ζητῶ.
'Αν μ' εβλάψετε κ' ἐμένα,
Τώρα πιά τὸ λησμηνῶ.

'Που δεν πάρει, που δὲ δώσει
Της αγάπης τὸ φιλί,
Αὔριο «δὲ ο ν τι ν ἄ χ ρ υ σ ῶ σ η»
Δέν εἰν' αἴτιος, δέν ἔμπορεϊ.—

Κ' εἰς μᾶνα, εἰς πατέρα,
'Αν σᾶς εφταιξα ποτέ,
'Αν πικράθη καρμιά μ'έρα
'Η καρδούλα σας γιά μέ,

Δόστε μου, με την εϋχή σας,
Του συχώριου τὰ φιλία,
Ναῦρω μῦρο την νυσῆ σας,
Πρὶν δεχθῶ την Κοινωνία.—

'Ελθετε να σᾶς φιλήσω
Πᾶω 'ς τ' αγίου πνευματικοῦ.
Κ' εγῶ αὔριο θα καθήσω
'Σ τὸ Τραπεζί του Χριστοῦ.

(Ἐν Ζακύνθῳ.) ΑΝΑΡΕΑΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΝΟΙΞΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΩ, ή γῆ πρασί-
νη' επάνω ο ούρα-
νός γαλανός' πέ-
ριξ, ή ατμοσφαιρα
μυρωμένη παντοῦ,
γαρά και ζωῆ και
εϋφροσύνη... Κα-
λῶς ἤλθεν ή ά-
νοιξις! Αἱ χελι-
δόνες έσυραν πά-
λιν τὸ ανθοστόλι-
στον άρμα της και μᾶς την εφεραν, διά
να εζυπνή-
ση την κοιμωμένην φύσιν, διά να εκδιώ-
ξη από τας ψυχὰς μας την χειμερινῆν
ναρκην, διά να μας χαρίση ανθη και ά-
ρώματα, διά να μας εμπνεύση ελπίδας.
'Ω, καλῶς ἤλθεν ή 'Ανοιξις!

'Από όσα ελέχθησάν, από όσα εγρά-
φησαν πρὸς τιμῆν της ανοίξεως, περισ-
σότερον και συχνότερον ένθυμοῦμαι τους
στίχους ἐνός μεγάλου ἰταλοῦ ποιητοῦ,
του Πετράρχου. «'Η ανοιξις, εἶπεν,
εἶνε ή νεότης του έτους' και ή νεότης
εἶνε ή άνοιξις της ζωῆς.» 'Όσοι γνωρί-
ζετε ἰταλικά, ἀκούσατε την ὄραιαν αὐ-
την ἀποστροφῆν εἰς τὸ πρωτότυπον:

O primavera, gioventù del anno!
O gioventù, primavera della vita!

Και τῶνόντι όποια σχέσις, όποια ὀμοι-
ότης μεταξύ ανοίξεως και νεότητος!
'Όλον αὐτὸ τὸ σφρῆγος, ὄλη αὐτή ή άκ-
μή της φύσεως, ὄλαι αι εὐδῶται των άν-
θέων, ὄλα τα κελαδήματα των πτηνῶν,
τί άλλο εἶνε παρὰ μία Νεότης; Και
τὸ σφρῆγος πάλιν και ή ζωηρότης και ή
ἀκμῆ της Νεότητος, και τὸ άρωμά της,
και τα κελαδήματά της, και ή εϋθυμία
της, τί άλλο εἶνε παρὰ μία 'Ανοιξις;
'Ω, τί εϋτυχισμένοι που εἴσθε, αγαπη-
τοί μου, σεῖς οι εχόντες την ὄραιαν αὐ-
την ηλικίαν, οι διερχόμενοι την άνοιξιν
του βίου! Και πόσον σᾶς ταιριάζει αὐ-
τῆ ή άνοιξις, αὐτῆ ή νεότης της φύ-
σεως! Διά σᾶς αἰθριάζει ο οὐρανός' διά
σᾶς πρασινίζει ή γῆ' διά σᾶς ανόγειουν
τά ανθη' διά σᾶς ψάλλουν τά πτηνά...

Πηγαίνετε εἰς την εζοχήν' εζέρχθε
να πολαμβάνετε και να θαυμάζετε την
μειδιῶσαν φύσιν εκ του πλησίον. Τώρα
εἶνε καιρός. Τώρα θαναπνεύσετε και θα
ζωογονηθῆτε! Τώρα θα τρυφήσετε και
θα διδαχθῆτε. Τώρα ή φύσις, αγαθή και
γλυκεία, εἶνε επίσης προσιτῆ και εἰς
τους εϋρώστους και εἰς τους αδυνάτους,
και εἰς τους ὕγιεις και εἰς τους ασθενη-
κούς. 'Ω, τί ὄραιαι ποῦ εἶνε αι ἐκδρο-
μαί της ανοίξεως!

Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΛΩΝ

Σᾶς εἶδα πολλὰκις αὐτην την επο-
χήν εζῶ... και σας εἶδα μάλιστα έν
σώματι... Και ὄχι μόνον εἰς τας 'Α-
θήνας, αλλά και εἰς ὄλας τας πόλεις
της 'Ελλάδος, διά των ὀφθαλμῶν της
φαντασίας, εἶδα τους 'Ελληνόπαιδας έν
σώματι να εζέρχωνται εἰς τους άγρούς
και να τρυφῶσιν εἰς την άνοιξιν της φύ-
σεως, και να μανθάνουν επί τόπου τα
μυστήριά της, και να διδάσκωνται, και
να θαυμάζουν, και να επιστρέφουν καλ-
λίτεροι άφ' ὄτι εἶχον εζέλθη «κρείττο-
νες εαυτῶν.» 'Εμαθα δέ με πολλήν μου
χαράν, ότι τουτο γίνεται τακτικά ἀπαξ
της εβδομάδος. Κατά διαταγῆν του 'Υ-
πουργοῦ της Παιδείας,—ο όποϊος, φαί-
νεται ότι εχει ὄλην την καλήν διάθεσιν
να ναμορφώση την παρ' ήμῖν εκπαίδευ-
σιν,—τὸ ἀπογευματινόν μάθημα ἐκάστης
Πέμπτης, ἀντικαθίσταται του λοιποῦ δι-
ἐκδρομῆς. Οι μαθηταί, αντί να μένουν
κλεισμένοι εἰς την αἴθουσαν της παραδό-
σεως, κύπτοντες επί του βιβλίου, εζέρ-
χονται εζῶ, κινουῦνται, αναπνεύουν, και
υπό την ὀδηγίαν του διδασκάλου, αναγι-
νᾶσκουν τὸ μέγα, τὸ ἀθάνατον, τὸ πάν-
των διδακτικώτατον και τερπνότετον και
ἠθικώτατον Βιβλίον της Φύσεως! Οϋ-
τω, εἰς τα άλλα μαθήματα, προσετέθη
ἀκόμη έν μάθημα, του όποϊου, και διά
τον τρόπον της διδασκαλίας και διά την
οὐσίαν, κανείς δεν θα μνησθητήση την
χρησιμοδότηα!

'Αλλά διά τας πόλεις ὄπου,—ὄπως
εἰς τας 'Αθήνας,—ὑπάρχουν ἀρχαιοτή-
τες, αι ἐκδρομαί εχουν και άλλην σημα-
σίαν. Εἶνε προσκυνήματα εἰς τους ἱε-
ρούς τόπους της αρχαίας δόξης' εἶνε
ἐκδρομαί εἰς τὸ ἀθάνατον παρελθόν της
'Ελλάδος' εἶνε μαθήματα ἐνδῶσου ἴστο-
ρίας, την ὄποιαν εϋγλύττως μᾶς διη-
γούνται τα ἄφωνα εκείνα μάρμαρα. Και
ἐκτός της ἀπολαύσεως της Φύσεως, οι
νεαροί μαθηταί εχουν και την ἀπόλαυ-
σιν της Τέχνης' και τας ελπίδας διά τὸ
μέλλον, ὄσας εμπνεῖε εἰς τα τρυφερά
των στήθη ή ὄραια αὐτή 'Ανοιξις, κρα-
τύνουν αι μεγάλαι ἀναμνήσεις του πα-
ρελθόντος, αι όποια, επί τη θεα και τη
σπουδῆ των μνημείων, επισφραγίζουσι
το πνεῦμα των. Και ή δίψα των—δίψα μα-
θήσεως, φωτισμοῦ, ζωῆς, προόδου,—
ικανοποιεῖται εκεί, επί τόπου, διά δύο
μεγάλων κρουσῶν, εξ ἐκάστου των ὀ-
ποίων ρέει επίσης ἡ θά ν α τ ο ν
ν ε ρ ὶ ν.

'Α, πολύ σας ἠγάπησε, πολύ ἠθέ-
λησε τὸ καλόν σας αὐτός ο 'Υπουργός'
Γνωρίζετε ότι του ὀφείλετε εϋγνωμο-
σύνην;

Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΛΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 92)

— "Αδειασε τὸ σακκὶ καὶ ρίξε μούτο, τῆς ἔλεγε!

— Τί τρέχει;

— Κάμε γρήγορα!.. Ψαράκια!

— Ψαράκια... Εἶσαι βέβαιος;

— Ναί, σοῦ λέγω. Ρίξε μου τὸ σακκί!

Ἡ Μηλιά ἔρριξε τὸν σάκκον, καὶ τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε ἐπεσεν ἴσα ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Γιαννάκη, καὶ τοῦ ἐσκέπασε ὅλον τὸ πρόσωπον. Ὁ Γιαννάκης ἐβγάλε τὲς φωνῆς καὶ ἡ Μηλιά ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν του, γελῶσα χωρὶς νὰ θέλῃ μὲ τὸ ἀστεῖόν του πάθημα.

— Δὲς μου τὸ πτυάρι, τῷ εἶπε. Ἐγὼ θὰ σκάπτω καὶ σὺ θὰ μαζεύῃς γρήγορα τὰ ψάρια καὶ θὰ τὰ ρίχνῃς ἐστὶν τὸ σάκκο.

Τὰ ψαράκια ἐκείνα, τὰ ὁποῖα εὑρισκάν εἰς τὴν ἄμμον, ἦσαν πολὺ μικρὰ καὶ τόσον μυτερά, ὥστε ἕνα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασε νὰ πιάσῃ ὁ Γιαννάκης, ἐχώθη μέσα εἰς τὴν ἄμμον ὡς βελόνη καὶ δὲν εὐρέθη πλέον. Ἀλλὰ ἦσαν τόσον ἄφθονα, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἔχωνεν εἰς τὸν σάκκον καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια.

— Τὸν καιμένο τὸν γλάρο! εἶπεν ὁ Γιαννάκης λυπημένος· τοῦ παίρνομε τὸ φαγί του!

— Ἀλήθεια. Στάσου νὰ του δώσωμε λίγα ἀπῆντησεν ἡ Μηλιά.

Ἐπῆρην ἀπὸ τὸν σάκκον τρία τέσσαρα ψάρια, τοὺς ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι τὸ κεφάλι καὶ τὰ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον.

— Ἀς ἀπομακρυνθοῦμε λίγο, Γιαννάκη, καὶ νὰ ἰδῆς πῶς ὁ γλάρος θὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω ἐστὶν ψάρια. Ἔτσι θὰ τοῦ δίδουμε κάθε μέρα νὰ τρώγῃ καὶ σιγά σιγά θὰ τον ἡμερώσουμε. Μὲ τὴν σπασμένη του φτερούγα δὲν εἶνε, βλέπεις, πολὺ ἐπιτηδείος. Θὰ ἐνόησῃ ὅτι μᾶς ἔχει ἀνάγκη!

Τὰ παιδιὰ ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγα βήματα. Τότε ὁ λάρος ἔτρεξε καὶ κατε-

βρόχησε μὲ λαίμαργίαν τὰ ψάρια, καὶ τὰ κεφάλια των ἀκόμη. Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ὀλίγον, ἐπροχώρησε μὲ θάρρος, ἐπλησίασε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐκύτταξεν ὡς νὰ τοὺς ἐζήτει καὶ ἄλλα.

— Δὲς του, Μηλιά! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καλλίτερα ἔχω νὰ φαγῇ ὁ γλάρος παρὰ ἐγώ. Εἶνε τόσο μικρούλης, ὁ καιμένος!

— Φθάνει του γιὰ σήμερα. Ἐφαγε ἀρκετὰ καὶ πρὶν ἔλθουμε. Ἐπειτα τὰ ψάρια αὐτὰ μού χρειάζονται γιὰ τὴν ἐκπληξί σου εἰς τὸν σάκκο.

— Μπα! Μὰ ἐσὺ μού εἶχες ὑποσχεθῆ πως θὰ μου δώσης κάτι τί, πρὶν βροῦμε τὰ ψάρια.

— Πᾶμε τώρα ἀπάνω, καὶ ἐκπλώσου νὰ κοιμηθῆς, ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μόλις ἐπεσεν ὁ μικρὸς ἐπάνω εἰς τὸ φύκινον στρώμα, ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ ἀδελφή του ἀναψε φωτιά, ἔβαλε νερὸν εἰς τὴν κατσαρόλαν καὶ ἔρριψε μέσα μίαν πατάταν καθαρὸν ὡς ἔστιν.

— Δὲν πειράζει, ἐψιθύρισε ἄς κάμω σήμερα καὶ μία τρέλα!

Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ἔβρασε σχεδὸν ἡ πατάτα, ἡ Μηλιά ἔρριψε μέσα χαμμιά δεκαπενταριά ψαράκια καὶ τέσσαρα παξιμάδια τριμμένα, μὲ τὸ ἀνάλογον ἀλάτι, τὸ ὁποῖον εἶχε συναῆξῃ ἀπὸ τὰς τρύπας τοῦ βράχου (ὅπου ἔμνευε τὸ θαλάσσιον νερὸν ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐγένετο ἀλάτι.)

— Τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχω καὶ λιγάκι βούτυρο! ἐσυλλογίζετο ἡ μικρὰ μαγείρισσα. Ἐφαγαν ὅμως μίαν φορά σούπα μὲ ψάρια, χωρὶς βούτυρο. Τὴν ἔκαμε ἕνας ναύτης ἀπὸ τῆ Μασσαλία εἰς τὸ καπηλειό, καὶ τὴν ἔλεγε «μπουγιαμπέσσα.» Ἄρεσε πολὺ εἰς τὸν καιμένο τὸν πατέρα καθὼς καὶ εἰς ἐμέ. Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ του φανῇ τοῦ Γιαννάκη!

Καὶ ὅταν τὸ φαγητὸν ἔγινεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἡ Μηλιά ἐξύπνησε τὸν ἀδελφόν της.

— Ἐξημέρωσε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης, χαλισμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

— Ἀκόμη δὲν ἐνύκτωσε καὶ θέλεις

νὰ ξημερώσῃ; Ἐλα, σήκω, τὸ φαγί ἐστὶν ἔτοιμο!

— ὦ, ψυχὴ μου! τί ὠραία που μὴ ρίξει! Δὲς καὶ εἶνε ἡ σούπα τῆς μαμάς! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ καθῆσθαι πρὸς τὸν σάκκο τῆς ἀδελφῆς του.

— Καίει, εἶπεν, ἅμα ἔβαλε τὴν πρῶτην χουλιτριάν εἰς τὸ στόμα του. Ἄλλο τί νόστιμο ποῦ εἶνε! Ποτέ μου δὲν ἔφαγα τέτοια σούπα!

— Σοῦ φαίνεται, ἀγάπη μου, γιατί; χεῖς νὰ φᾶς πολὺν καιρό.

— Ὁχι! δοκίμασε καὶ σὺ νὰ ἰδῆς. Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπλησίασε εἰς τὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς του τὸ χουλιτριαν γερμάτον, καὶ ἐκείνη τὸ ἀδειασε γελῶσα μὲ ἐπέτυχε!

— Ἀλήθεια εἶπεν ἡ μπουγιαμπέσσα μὲ ἐπέτυχε!

— Καὶ θὰ τὴν κάνῃς κάθε μέρα, ὁ λήθεια;

— Ὁχι βέβαια! γιατί θὰ γίνῃ καλὴ ἱστορία, ποῦ εἶχαμε μὲ τοὺς ἀστακοὺς τὸ ξέχασες; Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς καὶ νεῖς κατὰ γρησὶ, γιατί ὕστερα σιγανέται καὶ τὰ καλλίτερα πράγματα. Ἐπειτα... ποῖός τὸ ξέρεῖ πότε θὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ-μέσα!

— Εἶνε καὶ ἕνα ἄλλο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἄν κάμῃς κάθε μέρα τέτοια ὠραία σούπα, θὰ τρώγω πολὺ καὶ θὰ παχύνω. Καὶ ἀφ' οὗ παχύνω, πῶς θὰ μπορέσω νὰ περάσω ἀπὸ τὴ στενὴ ἐστὶν τρύπα, διὰ νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα;

Καὶ τὰ ἀδελφάκια ἐγέλασαν εὐθυμῶς μὲ τὴν ἰδέαν ἐνὸς Γιαννάκη χονδρῶς ὡς βαρέλι, ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν. Τότε ἡ Μηλιά τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν καὶ ἐξεπλάγη πολὺ που εὕρισκε ἐν πρόσωπόν του πλέον ὠχρὸν καὶ τὰ μάγουλά του πλέον ἰσχνὰ.

— Εἶνε ποῦ δὲν περιπατεῖς καθόλου παιδί μου! εἶπε. Κάθε μέρα θὰ σε βάλω νὰ κάνῃς γύρους εἰς τὴν αὐλὴ ἀρκετὴ ὥρα.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ γυμνάζεσαι καὶ γιὰ νὰ δὲν ναμώσῃς. Ἡ κίνησις κάμνει καλὸ.

— Καὶ δὲν θὰ παίζουμε πειά;

— Γιατί ὄχι; Ὁχι παίζουμε.

— Τί;

— Ὅτι θέλουμε. Τὸ κυνηγητὸν, κρυφτό, τὴν τυφλομυῖγα...

— Θὰ γίνεσαι ἐσὺ τυφλομυῖγα...

— Ναί...

— Μ' ἂν πῆσῃς ἐστὶν τρύπα, καθὼς δὲν θὰ βλέπῃς καλά;

— Δὲν θὰ μ' ἀφίνης ἐσὺ νὰ πλησιάσω; θὰ μου φωνάζῃς: Φυλάξου!

— Ἄμα ἔλθῃ ὁμοῦς ἡ σειρά μου νὰ γίνω τυφλομυῖγα... ἐγὼ θὰ φοβοῦμαι.

— Ἐσὺ ὅμως θὰ γίνεσαι ἄλογο καὶ ἐγὼ θὰ κάνω τὸν ἀμαξᾶ.

— Ναί, ναί, φθάνει νὰ τρέχῃς. Αὐτὸ μονάχα θέλω!

Μὲ πόσῃν ὄρεξιν καὶ εὐθυμίαν ἐδείπνησαν τὰ παιδιὰ. Ἐπειτα ἐκάθησαν ἀρκετὴν ὥραν καὶ εἶπαν παραμύθια.

Ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἡ Μηλιά ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ κρεβάτι των ἡμποροῦσε νὰ χαλάσῃ καὶ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰνεθάσῃ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ τὰ ἄλλα φύκη, ποῦ ἔμειναν κάτω, πρὶν τοὺς ταπᾶρη κανὲν κύμα, καὶ νὰ τάπλωσῃ ἐκεῖ νὰ στεγνώσουν, καθὼς καὶ μερικά ξύλα, ὅσα ἡμποροῦσεν. Ἄλλ' ἅμα ἐξύπνησε τὸ πρῶτ', εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διότι ἡ θάλασσα δὲν θάπεσῆτο παρὰ μόνον τὸ μεσημέρι.

— Τί θὰ κάμουμε ὅλο τὸ πρωί; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Δὲν δοκιμάζουμε τὰ φορέματα τοῦ σάκκου; ἐπρότεινε ὁ Γιαννάκης.

— Καλὰ λές. Ἐπειτα θὰ πλύνω τὰ δικά μας, γιατί ἔχουν λερώσῃ πολὺ.

Ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν φορεμάτων ἡ Μηλιά ἐπῆρε δύο παντελόνια, δύο ὑποκάμισα καὶ δύο ναυτικὰ χιτῶνια.

— Βάλε τα πρῶτα σὺ, Μηλιά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Καλὰ! πῆγαινε τώρα ἔξω καὶ ἅμα τὰ φορέσω σοῦ φωνάζω.

Ὁ Γιαννάκης ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην. Τότε ἡ Μηλιά ἐφόρεσε τὸ ὑποκάμισον, τὸ ὁποῖον μετὰ βίας κατάρθωσε νὰ προσαρμώσῃ εἰς τὸ σῶμα της καὶ νὰ κλείσῃ τὸν πολὺ ἀνοιχτόν του λαιμόν, — ἐφόρεσε τὸ πανταλόνι, πολὺ πλατὺ καὶ πολὺ μακρὸ, καὶ τέλος τὸ ναυτικὸν χιτῶνιον, τὰ μανίκια τοῦ ὁποῖου τῆς ἐσκέπασαν καθολοκληρίαν τὰς χεῖρας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Ζερνεδραίν ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΕΥΠΝΑ!

Ἐσπν' ἀγγελέ μου! Γύρω μας χαράζει, Γλυκὰ—γλυκὰ ροδίζουν τὰ βουνά, Κ' ἡ φύσι μυστικὰ ἀναγαλλιάζει, Γιατί θὰ ἰδῆ τὸν ἥλιο τῆς ἑανά.

Ὁ εὐπνα!—Κ' ἡ καρδούλα τῆς μαμάς σου Ὅσο κοιμᾶσαι μὲνει σκοτεινὴ Καὶ λαχταράει ἀγρυπνη σιμά σου Ὁ ἥλιος τῆς καὶ πάλι νὰ φανῇ.

Ἐσπνα, ψυχὴ μου! Ἐγὼ τὰ πουλάκια Ἐυπνήσαν ἐστὶν μικρὴ τὸς τῆ φωληά Καὶ πρῶτὰ σκορποῦνε τραγουδάκια Μὲ τῆ γλυκεῖά τους κ' εὐθυμῆ λαλιά.

Ὁ εὐπνα!—Τοῦ πουλιοῦ τῆς τὸ τραγοῦδι Ποθεῖ καὶ τῆς καρδιάς μου ἡ φωληά. Ἐσπνα καὶ φέρ' τῆς, ἀσπρὸ μ' ἀγγελοῦδι, Ἄνοιξι, φῶς, τραγοῦδια καὶ φιλιὰ!

Ν.Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 94).

Τρίτη.

Ἄμα ὁ Παυλάκης ἐπλάγιασε, ἤγγισε ὁ κύρ Ματοκλειστής μὲ τὴ μαγικὴ του πιτσουλήθρα ὅλα τὰ ἐπιπλα μέσα ἐστὶν κάμαρα. Ἀμέσως ἄρχισαν ὅλα νὰ φλυαροῦν καὶ ὅλα μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Μόνον τὸ δοχεῖον τοῦ πτυσίματος ἔσπευσε σιωπηλὸ καὶ ὀρθῶς γιὰ τὴν ματαιότητά τους, ποῦ, χωρὶς νὰ το προσέξουν αὐτὸ που ταπεινὸ ἐκάθουσαν ἐστὶν γωνία, μόνον τὸν ἑαυτό τους ἐσκέπτοντο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους ὀμιλοῦσαν.

Ἀπάνω ἀπὸ ἕνα κομμὸ ἐκρέμουνταν μίαν ζωγραφίαν σὲ χρυσοῦς κορνίζα: ψηλὰ παμπάλαια δένδρα, μίαν ἀνθοστόλιστην χλόην, μίαν μεγάλην λίμνην, καὶ ἕνα χεῖμαρρος ποῦ ἔτρεχε ὀλόγυρα ἐστὶν δάσος καὶ περῶντας ἀπὸ ψηλοῦς πύργου, ἐχύνονταν ἐπὶ τέλους ἐστὶν ἄγρια θάλασσα.

Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἐπρᾶντισε ὁ Ματοκλειστής μὲ τὴ μαγικὴ του πιτσουλήθρα καὶ τότε ἄρχισαν τὰ πουλιὰ νὰ κελαδοῦν, τὰ κλαδιὰ ἐψιθύριζαν ἀπὸ τὸν ἀνεμοκαὶ τὰ νέφη κυλοῦσαν βιαστικὰ, καὶ ἔβλεπε κανεὶς τὴν σκιά τους νὰ περᾶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν.

Ὁ Ματοκλειστής ἐσήκωσε τότε τὸν μικρὸν Παυλάκη, καὶ αὐτὸς ἐπάτησε πᾶν ἀπὸ τὴν κορνίζαν, μέσα ἐστὶν χλόην τῆς ζωγραφίας, καὶ ἐκεῖ ἐστάθη ὀρθός. Ἀχτίνες τοῦ ἡλίου γλυτροῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ καὶ τὸν ἐφώτιζαν. Ἐτρεξε ἐστὶν λίμνην, καὶ μπῆκε σὲ μίαν βαρκούλα, ποῦ ἦταν ἐκεῖ ἦταν κόκκινη καὶ ἀσπρὴ, μὲ πανιά που ἔλαμπαν ὡς ἀσῆμι, καὶ ἔξ κύκνοι μὲ χρυσοῦς βραχιόλια γύρω ἐστὶν λαιμὸς τους καὶ ἕνα λαμπρὸ ἄστρο ἐστὶν κεφάλι, ἐτραβοῦσαν τῆ βάρκα, μπροστὰ σὲ πρᾶσινα δάση, ὅπου τὰ δένδρα διηγούνταν ἱστορίας γιὰ ληστὲς καὶ γιὰ μάγισσας, καὶ τὰ λουλούδια γιὰ μικρὰς κομψὰς νεράιδες καὶ γιὰ πεταλοῦδες.

Ὅρατὰ ψάρια μὲ λέπια ἀσημένια καὶ μαλαματένια, ἐκολυμποῦσαν πίσω ἀπὸ τὴν βάρκα πότε-πότε περῶσαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, ποῦ πιτσουλοῦσε τότε μὲ ἄσπρ. Καὶ τὰ πουλιὰ μὲ κόκκινα καὶ γαλάζια φτερά, μικρὰ καὶ μεγάλα, πετοῦσαν σὲ

δύο μακρὰς σειρὰς, ἡ μύγες ἐβούζαν χαρούμενες καὶ ἡ χρυσομυγες ἐψάλλαν «βρρρ! βρρρ!» Ὅλα ἤθελαν νὰ πηγαῖον μαζί μὲ τὸν Παυλάκη καὶ καθένα εἶχε καὶ ἀπὸ μίαν ἱστορίαν νὰ του διηγηθῇ.

Αὐτὸ ἦταν διασκεδαστικὸ ταξεῖδι! Πότε τὰ δάση ἦταν πολὺ πυκνὰ καὶ σκοτεινὰ, πότε ἔμοιαζαν μὲ λαμπροὺς κήπους, γεμάτα ἀπὸ ἥλιο καὶ λουλούδια, καὶ ἐκεῖ ἦταν κτισμένα μεγάλα παλάτια ἀπὸ γυαλί καὶ μάρμαρο ἐπάνω

ΔΕΛΦΙΝ ΤΟΥ ΕΥΞΕΙΝΟΥ (Μικρὰ Τέξις) Βραβευθεὶς εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν «τῆς Διαπλάσεως» πρὸς εὑρεσὶν τῶν λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

στοές η και μέσα σε μία πόλι' σε μία
ἀπ' αὐτὲς κατοικοῦσε ἡ γυναικί του, ποῦ
τον εἶχε σηκώσῃ τόσες φορές μικρὸ
παιδάκι και τόσο τὸν εἶχεν ἀγαπήσῃ·
καὶ τοῦ ἔγνεφε και τοῦ ἐτραγουδοῦσε αὐ-
τὸ τὸ χαριτωμένο τραγουδάκι, ποῦ εἶχε
μόνη τῆς συνθέσῃ και ἀφιέρωσῃ ἔς τὸν
Παυλάκη :

Μέσα ἔτὸ νοῦ βαθεῖα σ' ἔχω γραμμένα,
Παυλάκη τῆς καρδιάς μου ἀγοράκι!
Ἀμέτρῃτα φίλα σὺχῃ δοσμένα
Στὸ κόκκινο γλυκὸ σου στοματάκι !

Σὲ ἔχασα, παιδί μ' ἀγαπημένο,
Ἄν κ' ἄκουσα τὸ πρῶτο φέλλιμά σου !
Ἄχ ! ἂν ἐγὼ μακρὰ σου τώρα μένω,
Ἡ Παναγία ἄς στέκεται σιμά σου !

Τὰ πουλάκια τὸ τραγουδοῦσαν κ' αὐτὰ
μαζί, τὰ λουλούδια ἐχόρευαν πάνω ἔστὰ
χορσάνια τους και τὰ μεγάλα δένδρα ἔ-
γερναν, σὰν νὰ ἔλεγε και ἔς αὐτὰ ὁ Μά-
τοκλειστής ἱστορίες.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀνδερσεν)

N. I. X.

ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ἡ ἐκλογή τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε
ὑψίστης σημασίας. Σκέψου μετὰ θρη-
σκευτικῆς σοβαρότητος τὴν μέλλουσαν
θέσιν σου μετὰ τῶν ἀνθρώπων, και
προσευχῆσου.

Ἄμα ἀκούσῃς εἰς τὴν καρδίαν σου
τὴν θεῖαν φωνήν, ἣτις θὰ σου εἴπῃ, ὅχι
μίαν μόνον ἡμέραν, ἀλλὰ ἐβδομάδας
ὀλοκλήρους, μῆνας ὀλοκλήρους και
πάντοτε μετὰ μεγαλύτερας δυνάμεως
καταπειστικῆς : « Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγ-
γελμα, ὅπερ πρέπει νὰ ἐκλέξῃς », ὑπά-
κουσον εἰς αὐτὴν τὴν φωνήν με ζωηράν
και σταθεράν θέλησιν. Εἰσέλθε εἰς τὸ
στάδιον τοῦτο και προχώρει ἄλλὰ φέ-
ρων τὰς ἀρετάς, ἄς απαιτεῖ. . .

Θαυμαστὸν πρῶγμα ! Ὅλα τὰ ἐπαγ-
γέλματα, ἀπὸ τοῦ ὑψίστου ἕως τὸ τοῦ
ταπεινοῦ ἐργάτου, ἔχουν τὴν γλυκύτητά
των και τὴν ἀληθῆ ἀξίαν των. Ἀρκεῖ
νὰ θέλῃ τις νὰ διατηρῇ τὰς ἀρετάς, αἰ-
τινες εἰς ἕκαστον ἐπάγγελμα χρειάζονται.
Μόνον διότι ὀλίγοι τὰς ἔχουσι, ἀκούον-
ται τόσο νὰ κακολογοῦν τὴν ὁδόν, ἣν
ἠκολούθησαν.

Σὺ, ὅταν ἐκλέξῃς με φρόνησιν ἐν
στάδιον, μὴ μιμηθῆς αὐτοὺς τοὺς αἰω-
νίως θρηνοῦντας. Μὴν ἀφήσῃς νὰ σε τα-
ράττῃ ματαία μετάνοια, ἐπιθυμία νὰ λ-
λάξῃς. Πᾶσα ὁδὸς τῆς ζωῆς ἔχει τὰς
ἀκάνθας τῆς. Ἀποῦ ἀπαξ ἔθεσες τὸν
πόδα εἰς μίαν, προχώρει νὰ ὀπισθοχω-
ρήσῃς εἶνε δειλία. Ἡ ἐπιμονὴ εἶνε πάν-
τοτε καλὴ, ἐκτὸς εἶνε τὸ ἀμάρτημα. Καὶ
μόνον ὅστις γνωρίζῃ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν
ἐπιχειρήσιν του, δύναται νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι
ἡμέραν τινὰ θὰ διακριθῇ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Silvio Pellico).

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

Ὅσοι και ὄσαι ἐκ τῶν φίλων μου σπου-
δάζουσι τὴν Γερμανικὴν, ἄς μεταφράσωσι
τὸ κατωτέρω διηγηματάκι. Θὰ βραβεύσω
και θὰ δημοσιεύσω τὴν καλλιτέραν με-
τάφρασιν, ἐκείνην δηλαδὴ τῆς ὁποίας ἡ
γλῶσσα θὰ εἶνε ἡ συνθῆως γραφομένη
ὑπ' ἐμοῦ και ὑπὸ τῶν συνεργατῶν μου,
και ἡ ὁποία θὰ ποδιδῇ τὸ γερμανικὸν κεί-
μενον ὅσω τὸ δυνατόν κομψῶς, γλαφυ-
ρῶς, πιστῶς ἀλλὰ και συγχρόνως ἐλευ-
θέρως, ὥστε νὰ μὴ περιέχῃ γ ε ρ μ α
ν ι σ μ ο ῦ ς. Ἴδου τὸ πρὸς μετάφρασιν
θέμα :

Die Henne.

Brigitte, eine arme Spinnerin,
saß eines Abends allein in ihrer
Stube und spann. Da kam bei der
offenen Thür mit langsam bedäch-
tlichen Critten eine Henne herein,
die der Nachbarin gehörte. Brigitte
machte geschwind die Thür zu,
süß die Henne, und trug sie in ihr
Kammerlein unter dem Dache.
„Hier will ich sie heimlich füttern,“
sagte sie, „so bekomme ich nach
und nach einige Dutzend Eier.“

Wirklich legte die Henne sogleich
am nächsten Morgen ein Ei. Al-
lein einen Umstand hatte Brigitte
zu ihrem großen Schrecken nicht
vorher bedacht. Sobald das Ei
gelegt war, süß die Henne an,
mächtig zu gackern. Brigitte
sprang eilig die Stiege hinauf, sie
zum Schweigen zu bringen. Doch
die Nachbarin hatte das Gackern
bereits gehört, trat mit einem Mal
laut schmähend in die Kammer,
und nahm ihre Henne wieder mit
sich fort. Brigitte hatte von der
reichen Nachbarin bisher öfter
Mehl, Butter und Eier geschenkt
bekommen; allein von nun an er-
hieft sie nicht mehr das Gering-
ste, und kam überdieß noch in den
üblen Ruf einer Diebin.

Unrecht's Gut duld' nicht im Haus,
Es ruft oft selbst den Diebstahl aus.

Τὸ τελικὸν διστιχὸν πρέπει νὰ μετα-
φρασθῇ ἐπίσης ἐμμέτρως.
Αἱ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμ-
μῆναι εἰς ἔσχατον γαρτί, νὰ φέρουν
δὲ τὸ ὄνομα και τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ)
τοῦ μεταφραστοῦ. Κατὰ τὰ ἀποφασισθέν-
τα, θὰ δημοσιευθῇ και ἡ εἰκὼν τοῦ βρα-
βευθισμένου. Δέχομαι μετάφρασις με-
χρι τῆς 15 Μαΐου. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προκειμένου περί νοημοσύνης τῶν ζῴων :
— Πῶς θυμόνω θταν λέτε πως τὰ ζῴα δὲν
εἶνε ἔξυπνα ! ἀναφωνεῖ ὁ Τρομάρας. Γνωρίζω
ἐγὼ σκυλί, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ἐξυπνότερον ἀπὸ
τὸν κύριόν του.

— Καὶ τίνας εἶνε ; ἐρωτᾷ κάποιος.
— Ἰδικόν μου ! ἀπαντᾷ ὁ Ζεβάρ ὑπερη-
φάνως.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρονομολογιστοῦ

Ἐρώτησαν τὸν Μαργαριταρένιον Σταυρὸν
ἂν τὸ ἀλογὸν του σοφῆται.

— Ἄ, μπᾶ ! ἀπεκρίθη. Τὴ νύκτα μένει
μέσα ἔς τὸ σταυλὸ του σκοτεινὰ και δὲν φοβάται
καθόλου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μεταφραστοῦ Ναύτου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ἦτοι Βιβλία γερμανικά, μορφωτικὰ και ἠθικά,
ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν
και πολλοῦμενα ἐν τῷ Γραφεῖῳ αὐτῆς.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ

διήγημα διδακτικώτατον τῆς Marthe Bertin,
βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, κατὰ
μετάφρασιν Σοφίας Δήμιου. Ὁ τίμος κομψί-
ται ὑπὸ 25 εἰκονογραφιστῶν, και τιμᾶται ἄδελτος
φρ. 1.75, χρυσόδετος φρ. 3.75.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

μυθιστόρημα τῆς Καρ. Α. Ζερβεραῖν τῆς συγ-
γραφῆς τῶν Μικρῶν Ῥοβινσῶνων τοῦ Βρά-
χου, κατὰ μετάφρασιν Ἀριστοτέλους Η. Κορ-
νιδίου. Βιβλίον γερμανικὸν και ἠθικώτατον, ἀ-
ποπνεόν ἀρωμα ἐξοχτικῆς και κομμομένου τοῦ 26
εὐρωπαϊκῶν εἰκονογραφιστῶν, καλλιτεχνικωτάτων.
Τιμᾶται ἄδελτος φρ. 3.50, χρυσόδετος φρ. 5.
(Ἔπειτα συνέχεια τοῦ Καταλόγου)

ΔΙΔΑΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ

Ἡ πρότασις περί αὐξήσεως τοῦ φυλλαδίου,
συναυξανόμενης ἀναλόγως και τῆς συνδρομῆς,
γίνεται ἐν τυμπάνοις ἀποδεκτῇ, κατὰ τὴν
φράσιν τῆς Χρυσάνθου Σεφανιδίου. Μόνον με-
ρικοὶ φίλοι μου ἐκ Πειραιῶς διατάζουν ἀκόμη νὰ
τὴν ἐπιδοκιμάσωσι, ὅχι βέβαια διὰ τὸν ἑαυτῶν
των, ἀλλὰ διὰ τοὺς πτωχότερους ἐκ τῶν συν-
δρομητῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ
πληρῶνουν μεγαλιτέραν συνδρομήν. Ἄλλὰ μὴ-
πως και σήμερα δὲν ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁ-
ποῖοι δὲν εἰμποροῦν νὰ πληρῶνουν ἐπτα δραχ-
μάς ; Προκειμένου δὲ νὰ το θέλῃσῃ ἡ πλειονο-
ψηφία, προκειμένου νὰ γίνῃ μία πρόδοσις, πει-
ράζει νὰ θεθῶν κατὰ μέρος ὅσοι δὲν ἠμποροῦν
νὰ πληρῶνουν δωδέκα ἢ δεκατέσσαρας δραχ-
μάς, ὅπως σήμερα τίθενται κατὰ μέρος ὅσοι δὲν
εἰμποροῦν νὰ πληρῶνουν ἐπτά ; Ἐφ' ὅσον θὰ
ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πλοῦσιοι και πτωχοί,
ἡ ἀναλογία θὰ εἶνε πάντοτε ἡ αὐτῇ. Διὰ τοῦτο,
ἂν ἡ πλειονοψηφία ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς αὐξή-
σεως, δὲν θὰ ἐμποδισθῇ νὰ τὴν ἐπαρμῶσω ἀπὸ
τὴν ιδέαν ὅτι εἰμποροῦ νὰ στερεθῇ μερικοὺς φί-
λους, διότι ἀκριβῶς τὸ ἴδιον συμβαίνει και σή-
μερον, τὸ ἴδιον συνέβαινε και πρῶτα, τὸ ἴδιον
θὰ συμβαίνει και πάντοτε.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἐν Πειραιεὶ διατακτικῶν,
ὄλοι οἱ ἄλλοι, ὅσοι μου ἔγραψαν μέχρι σήμερον,
ἐπιδοκιμάζουσι τὴν πρότασιν ἐνθουσιωδῶς. Ἄ-
κούσατε τί μου γράφει τὸ Ἀρχιδιάνιον, τὸ
ὁποῖον εἰς κάθε σοβαρὰν περίστασιν ἐσφυρῆται :

Ἀγαπητὴ μου διαπλάσις. Μπράβο τοῦ Μι-
κροῦ Τυμπανιστοῦ, ἔκρουσε τὸ ὑπεριώτερον ἐμ-
βατήριον. Νὰ τον προβιάσῃς, ἀγαπητὴ διαπλά-
σις, και νὰ τὸν κάμῃ Ἀρχιτυμπανιστῆν. Βε-
βαίως εἶνε ἀναγκαῖατος τὸ Δελτικὸν τῆς Διαπλά-
σεως και πρέπει νὰ γίνῃ. . . Μὴν ἐρωτᾷς τοὺς
ἄλλους σου φίλους, εἶνε περιττόν. Διότι, ἀποῦ
ἐγὼ τὸ ζήλκων λέγω ἀναγκαιότατον, οἱ φρό-
νημοὶ θὰ στρεβλώσωσι πλέον τὴν γραμμικτὴν,
διὰ νὰ σχηματίσωσι ἐπιθετον ἀνώτερον τοῦ ὁ-
περθετικῶ μου. . . Ἀναγκαιότατοῦματον θὰ
ῖναι διὰ νὰ βάλουν και τὴν Τυμπανιστήν. . .
Ἴδου τώρα δλοκλήρος ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λου-
σιου :

Ἐν Πατησίοις, τῆ 17 Μαρτίου 1898.

Ἀγαπητὴ μου διαπλάσις !

Εἰς τὴν μικρὰν τοῦ σπιτιοῦ μας Βουλὴν πα-
ταγωγῶς ἐχειροκροτήθη και ἐνθουσιωδῶς ἐπεδο-
κιμήθη ἡ ἐπικρατούσα πρότασις τοῦ Μικροῦ
Τυμπανιστοῦ και τῆς Ἰδέας Ἰρ. Σεφανί-
δου. Πράγματι, εἶνε πλέον καιρὸς νὰ κῶψῃς
νέαν φορεσίαν μεγαλιτέραν καὶ ὠραιότεραν τὴν
ἀπαιτεῖ ἡ Πρόδοσις. Ἡ Ἰδέσῃ μας δὲν μας
χωρεῖ πλέον, ἐγίναμεν πολλοὶ και στρυμνομό-
μεθα σὰν σαρκῆδες. Τὸ Ἐντετικόν μας ἔ-
χει ἀνάγκη ἐνθουσιωδῶς, ἐκτάσεως περισσότερας.
Ἡ δὲ μεταρρυθμισίς αὐτῆς τῆς
Ἰδέας δικαίον εἶνε νὰ γίνῃ δαπάνη τῶν θα-
μῶνων, ἀποῦ αὐτοὶ θὰ καρποῦνται και τὰ πλεο-
νεκτῆματα τῆς μεταρρυθμῆσεως. Ἐκαστος προ-
βυμῶτατα θὰ συνεισφέρει τὸν ἑαυτοῦ, τὴν
ἀναλογῶσαν αὐτῷ μερίδα τῆς δαπάνης. Μὴδὲ
στιμῆν λοιπὸν διστάσῃς νὰ θέσῃς τὸ ζήτημα
εἰς ψηφοφορίαν. Πιπινοῦθα ὅτι θὰ γίνῃ ἀποδε-
κτικὸν παμψηφεί. Καὶ ποῖδ Ἑλληνοπούλου, ποῖδ
Ἑλληνοπούλου εἶνε εὐρεθῆς νὰ εἴπῃ ἔδῃ ; Ἡ
ἐπιτυχία εἶνε ἐκ τῶν προτέρων ἐξηφαλισμένη,
αἱ δὲ λευκαὶ ψῆφοὶ θὰ κατακλύσωσι τὸ Γραφεῖον
σου και θὰ σὲ βγάλουν ἀστροπορόσωτην.

Καὶ ὑπάρχει Ἑλληνοπούλι μὴ ποθὼν ἡ μὴ πο-
θοῦσα τὴν τελειοποιήσιν σου ; Ἡ ἰδικὴ σου
πρόδοσις εἶνε μέτρον και τῆς ἰδικῆς μας, ἐν φ' ἡ
ἰδικὴ σου στασιμότης, μόνον ἰδικὴ ἡ ἐντροπὴ
θὰ ἦτο, διότι θὰ ἦτο τεκμήριον τῆς ἀμυνσίας
μας. Ἡ βραβεία λέξις δὲν εἶνε καθόλου ὑπερ-
βολή, διότι πῶς δὲν εἶνε ἐντροπὴ, ἡμεῖς οἱ ἐγ-
χωμενοὶ ὅτι κατοικοῦμεν τὴν κοίτιδα τῶν
Μουσῶν, νὰ μὴ δυνάμεθα μὴδὲ μίαν κᾶν ἴεσιαν
αὐτῶν νὰ γεραιρωμεν ἐπαξίως τοῦ ἀξιωματικῶς
τῆς, ἐν φ' ἐν ἄλλαις χώρας, τὰς ὁποίας θεω-
ροῦμεν βραβόρους, κατὰ δεκάδας ἀριθμοῦνται οἱ
ἱεροφάνται και θεράποντες τῶν θεῶν θυγατέρων
τῆς Μνημοσύνης ; Ἡ μῆτις διὰ τοῦ Πλατω-
νικοῦ φόρου τῶν πομπωδῶν λόγων και ἐπαίνων,
τὸν ὁποῖον σοὶ ἀποτίομεν οἱ θαυμασταὶ σου καθ'
ἐκάστην, νομίζομεν ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τελείως
τὸ καθήκον μας ; Ἴδου λαμπρὰ εὐχαίρια ν', ἀ-
ποδέλωμεν και ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην μας, καὶ
τότε μόνον θὰ δυνάμεθα νὰ λέγομεν ἀνευθυρία-
τως ὅτι εἴμεθα φίλοι σου. Ἐὰν θέλῃς μάλιστα,
χάριν μεγαλιτέρας ταχύτητος καὶ εὐκολίας,
μετὰ τῆς λευκῆς ψῆφου τὸ δύναται ἕκαστος και
ἐκάστη νὰ συναποστείλῃ και τὸ ἀναλογῶν μέ-
ρος τῆς δαπάνης, τὸ ὁποῖον σὺ θὰ ὀρίσῃς, ὅταν
κρῆσῃς τὴν ἐναρξιν τῆς ψηφοφορίας. Διότι ἀποῦ
εἶνε ἀναμείβωλος ἡ παμψηφία, πρὸς τί ἡ νέα
κᾶν ἐκκλήσις πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐράνου, και
ἡ ἐκ τούτου βραδύτης ; Τὸ γοργὸν καὶ χάριν
ἔχει. Καὶ τότε θὰ βαρῶνουν ἀληθῶς αἱ ψῆφοι,
ἂν συνοδευθῶνται και μὴ τὸ ἀπαραίτητον ἔργα.
Ἄλλως τε μὴ ἀφήσῃς τὸν τόσον θερμὸν ἐνθου-
σιωσμὸν τῶν φίλων σου νὰ ψυχραινεταὶ με δι-
σταγματῶς και με ἀναβολάς, (διότι ἔτσι τῶχει
ὁ κόσμος, και μάλιστα ὁ παιδιῶτικος), ἀλλ' εὐθὺς
κᾶμε τὴν ἀπόφασιν, και ἔσο βραβεία ὅτι θὰ τὴν
στεφανώσῃ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία !

Ἐμπρὸς λοιπόν !

Σοὶ θλίβω τὴν δεξιάν

ὁ Σόδ

ΛΟΥΣΙΟΥ

Βεβαίως ἡ ἐμπρακτος ψηφοφορία, τὴν ὁ-

ποῖαν προτείνει ὁ Λούσιος, θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν
ἀποῦ ὄμομεν τ' ἀποτελέσματα τῆς πρώτης αὐτῆς
ψηφοφορίας, τῆς οὕτως εἰπεῖν δοκιμαστικῆς.
Ἦπερ τῆς προτάσεως μου γράφουν : ἡ Γερναία
Σουλιωτίσσα, ἡ Κόρη τοῦ Ναυπλίου, ἡ Δέα
(ἡ ὁποία λέγει και 24 δραχμὰς νὰ γίνῃ ἡ
συνδρομή, θὰ τὰς πληρῶνῃ εὐχαρίστας) ἡ Μέ-
λουσα Καλλιτέχνης (ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι ἀντι-
τῆς προσθήκης τοῦ Δελτικῶν, θὰ ἦτο καλλιτέραν
ἂν ἐδιπλασιάζετο τὸ φυλλαδίον, ὥστε νὰ ἔχῃ
16 σελίδας) ὁ Σπασιμέντος Φεγγίτης (ὁ ὁποῖος
συγγράφει ἐκθύμως τὸν Μικρὸν Τυμπανιστήν)
τὸ Κῆμα τοῦ Δουδάθεως, ἡ Ναυτοπούλα (ἡ
ὁποία, μόνον με τὴν ιδέαν τῆς ποικιλίας και
τῆς ὠραιότητος ἐνδὸς νῆξμένου φυλλαδίου, ἐξε-
λέγει 300 ἄλλατα κατὰ λεπτόν ! ! !) ὁ Συρια-
νὸς Ἰσπότης, ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδέας (και αὐτὸς
προτείνει νὰ γίνῃ τὸ φυλλὸν 16σελίδων, ὥστε
νὰ περιέχῃ ἄφθονον ὕλην διὰ πᾶσαν ἠλικίαν)
ἡ Νεαρὰ Καλλιτέχνης, ἡ Δουκίσσα, (κατεν-
θουσιωσμένη με τὴν ιδέαν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ
ἔτους θὰ ἔχωμεν δύο τόμους κντι ἐνός) ὁ Ἀ-
μοδαῖος (φρονῶν ὅτι ἡ ιδέα τοῦ Μ. Τυμπανι-
στοῦ πρέπει νὰ διατυμπανισθῇ και νὰ τεθῇ
εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως) ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, τὸ
Ἰδωρ τῆς Στυγῆς (τὸ ὁποῖον μου γράφει ὅτι
ἦτο και ἡ ἰδέα πολλῶν ἐν Πάτραις συνδρομη-
τῶν μου, και ἠτοιμάσαντο νὰ το προτείνωσι
αὐτοί) και ὁ Δημήτριος Η. Ἀρίδας. Περί τῶν
λοιπῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὁ Δὸν Κολοκύνθας Πάτερας ἔχει μίαν ἀ-
πόριαν : πῶς, λέγει, εἰς τὸν Παιδικὸν Διαγω-
νισμόν ὁ Καρθούτης ἐβῆκεν . . . ἀσπροπρό-
σωπος ; Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος : « Τὸ ποιημὰ τοῦ
ἦτο καλλιτέραν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, ὅσον τὸ Ἀ'
Βραβεῖον ποῦ ἐπῆρε, ἀπὸ τὸ Γ' Βραβεῖον ποῦ
ἐπῆρα ἐγὼ. Ἄ, πολὺ μοῦ ἤρρεσε αὐτὴ ἡ ὁμο-
λογία ! ὁ ἔγωγος δὲν τυφλῶνται τὸν Δὸν Κολο-
κύνθαν ! μπράβο, παιδί μου.

Ἐσμεράδα δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυ-
μον και . . . σιπή ! Εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἔρχονται
καθημερινῶς φίλοι και φίλαι μου, ἀλλὰ κανὲν
ψευδώνυμον δὲν μαυθῶνουν. Νομίζεις ὅτι τὰ ψευ-
δώνυμα εἶνε γραμμῆναι εἰς τοὺς τοίχους ;
Τὸ εἶπα κ' ἐγὼ, βλέπει ; Τοπιλλήτῃ, ὅτι
ἄλλοτε οἱ φίλοι μου ἐπέλεξαν καλλιτέρας Πνευ-
ματικὰς ἀσκήσεις ἐνφ' οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς
σημερινούς ἀντέγραψαν ἕως τώρα τὰς ἐκανδημο-
σιουμένας. . . Ἐτύχως τὰς τελευταίας αὐτάς
ἐβδομάδας ἔλαβα πολὺ καλὰς και πρωτοτύπου
πνευματικὰς Ἀσκήσεις, — θὰ τὰς ἴδῃς.

Μπουμπουνοῖσιμὸν Μυαλό, δὲν ἔχω κανὲν δι-
καιώμα νὰ εἰπῶ ἕνα ὀρχικόν. Ὁ φίλος μου
παρὸντι εἶνε κατενθουσιωσμένος με τοὺς συντά-
κτας τοῦ Ἐβῶν Ἀστέρου, φαντάσσο δὲ ὅτι ἡ
Ναυτοπούλα — ἡ ὁποία μου ἔγραψε μίαν ἐνθου-
σιωδестаτὴν ἐπιστολήν, — θέλει νὰ γίνῃ και συν-
δρομητρία !

Φανή Σακελλαροπούλου, μετὰ χαρὰς, ἀλλὰ
Κοκκινικοσφιγισαν ἔχω ἦδη ὥστε ἐκλεξε
κανὲν ἄλλο.

Ἐχεις δικαίον, Σπασιμέντε Φεγγίτη, αἱ λύ-
σεις σου ἦσαν κανονικῶτα γραμμῆναι. Κ' ἐγὼ
δὲν ἤξεύρω πῶς ἔγιναν αὐτὸ τὸ λάθος.

Λουῖσα Μ. Μάρκου, χαιρῶ πολὺ διὰ τὴν
γνωριμίαν και εὐχαρίστῳ διὰ τὴν τῶσῃ ἀγάπην.
Διὰ νὰ σοὺ ἐκλέξω βρωσις ψευδώνυμον, πρέπει νὰ
μοῦ στειλῃς μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου.

Ταγαρναία Κόρη, ἔλαβα ἐγκαίρως τὴν ζω-
γραφικὴν σου. Ἡ κρῖσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ
προσεχές. Ἐνθουμῶ, ὅτι εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὑ-
πάρχει ἐν τετραδίοῖν σου και ὅταν πρόκειται νὰ
στειλῇς ποθενά, γράφει μου νὰ στείλω αὐτό.

Ἐγὼ ὑπομονῆν, Σερηνεμένην Ἑλληνο-
πούλα. Ἐθὺς μόλις δημοσιευθῇ ἡ ἕκτη Κυρια-
κὴ (και εἶνε σχεδὸν ἔτοιμη) εἰς τὸ ἄλλο φυλλὸν
θὰ παρουσιασθῇ ὁ Ἀναίσις με τὴν καινοτομίαν
αὐτῆ, ἡ ὁποία ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃ μεγάλην ἐντύ-
πωσιν.

Ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης παρακαλεῖ δ-

σοὺς ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἐπέδωκε ἀγγελλίαν
τοῦ βιβλίου του, and τῶ τὰς ἐπιστρέψουν ὅσον
τάχιστα, και τοὺς εὐχαρίσται θερμῶς.

Ἡ εὐφροσύνη Μαρία Γλυκοῦ μοῦ γράφει :
Οἱ καταγινόμενοι με τὰς Πνευματικὰς Ἀσκή-
σεις δὲν πρέπει νὰ ὀνομαζῶνται Πνευματικοί . . .
Ἀσκηταί ; Πῶς σὰς φαίνεται ;

Πράγματι, Ἰδωρ τῆς Στυγῆς, αἱ δεσποινί-
δες Κορούλου, ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ φιλανθρω-
πικοῦ ἐκείνου Λαχείου μοὶ εἶχον παραγγελλῆ
τόμους 60 δραχμῶν (και ὄχι 200, ὡς γράφεις),
διὰ τὸ Ὄργανοσφορίον Πατρῶν. Ἄλλ' ἔνεκα
βραδύτητος περὶ τὴν ἐπίδοσιν ἐνός τηλεγραφῆμα-
τος, δὲν ἠμπορεσα νὰ στείλω τοὺς τόμους ἐγκαί-
ρως, ἡ παραγγελλία ἀνεστάθη και συνεπῶς δὲν
χρημάτα δὲν ἐστάλησαν. Ἄλλο τίποτε δὲν γνω-
ρίζω, εἰμὴ μόνον ὅτι οἱ τόμοι ὀχγορασθῶν ἀρ-
γότερα, διὰ νὰ χρησιμεύσωσι ὡς βραβεῖα εἰς τὰς
Ἐξετάσεις.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ν-
ταλλάξουν :

Ἡ Ἰσοβόρυχος Ἄμυνα με τὴν
Ἄδραν τοῦ Φαλήρου και τὸ Ταπεινὸν Ἴορ — τὸ
Ἀρτίο Μαστέλλο με τὸν Δὸν Κολοκύνθαν Πάτε-
ραν — ὁ Ἀγρολογώτατος με τὴν Ἑλληνοπούλα
Καλλιτέχνηδα, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν,
Ταγαρναίαν Κόρην και Κόρην τῆς Ὁραίας
Ἀέθου — ὁ Ζεβάρ με τὸν Ἀγρονομολογώτατον,
Ἀρτίο Μαστέλλο, Μπάμ-Μπουμ, Κόρη τῆς
Ὁραίας Ἀέθου και Μαγευμένην Ἀκρογια-
λιάν — ὁ Χουρμάλλος Ἄδων με τὴν Κροκό-
σπιλον Ἡώ — ὁ Μαργαριταρένιος Σταυρὸς
με τὴν Νύμφην Καλυψῶ — ὁ Μεταφραστὸς
Ναυτῆς με τὸ Φωτοβόλον Ἀστὸρ — ἡ Ἐρδο-
ξος Σαλαμίς με τὸ Φωτοβόλον Ἀστὸρ, Σα-
μακίην Σημαίαν, Μικρὸν Τυμπανιστήν, και
Ἀρθὸς τῆς Ἀνατολῆς — ἡ Τρικεφαλαὸς
Ἰδωρ με τὴν Σερηνεμένην Ἑλληνοπούλαν,
Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόν. Ἑλληνοκίην Καρ-
διαν, Ταπεινὸν Ἴορ και Παπαρούνα τῆς
Πεντέλης — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς με τὴν Λε-
οβιακίην Ἀκτὴν, Πῶς τὰ πε

στα, Ναυτοπούλαρ (ἐκ δευτέρου ἐὰν θέλῃ, διότι τὸ τεράδιόν της ἐξάβη) καὶ Ναυτοπούλουρ... ὁ Εὐθύμος Ναύτης μετ' ἑαυτὸν Νέον Ἡρακλῆ, Τσοῦκίδαρ, Δημοσθένη τὸν Ῥήτορα, Ἀδραν τὸν Ἐυζέινου καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα...

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγινώσκου μου τοὺς νέους μου φίλους καὶ φίλας...

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἐμμαουηλ καὶ Ὀδυσσεύς Λύδην (ὅλαι αἱ παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν)... Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυδιάνην...

ἂν δὲν θέλῃς ν' ἀπαντήσης εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, δικαίωμα σου εἶναι ἢ Νεράϊδα τῆς Σκυροῦ εἶναι ἀκόμη συνδρομητριά μου... Τπολαΐδα (ὁ Ἀναβίας κῆποτε κάποτε καμμίαν μεταβολὴν... ἔτι πειρίζει) Ἀρδεῖον Ἐβζώνον...

Εἰς ὅλας ἐπιτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Μαρτίου θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές. «ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ» Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἐκδιδόμενον ἀπὸ 1ης Μαρτίου...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαΐου

148. Στοιχειόγραφος. Βάζω T καὶ βγάξω P καὶ θαυμάζω κι' ἀποροῦ ἴσως ἀπορεῖς καὶ σὺ... 149. Αἶνιγμα. Χωρὶς τ' ἀρσενικὸν μου δὲν δύνασαι νὰ ζήσης...

150. Γονία. Ε+ + + + = Ἡρώς. + P + + + = Μούσα. + M + + + = Ὄρος. + H + + + = Καρπός. Σ+ + + + = Φυσικὸν φαίνόμενον.

151. Κλιμακωτὸν. Νάντικατασταθδῶσι οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε νάκατασκευαστοῦν εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος τὸνομα ἐνδόξου τόπου, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος...

152-156. Μαγικὴ Συλλαβὴ. Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰοῦδηποτε γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων...

157. Διπλῆ Ἀκροστοιχίς. Τάραχά γραμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα πρῶτον, τὰ δὲ δεύτερα, ἄλλ' ἀντιστρέφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα...

158. Πρόβλημα. Ἐν τινι ὀρνιθῶν ὑπάρχουν ὄρνιθες καὶ κύνες. Ἄρθλουται δὲ 35 κεφαλαὶ καὶ 106 πόδες. Πόσαι ὄρνιθες καὶ πόσοι κύνες ὑπάρχουν... 159. Ἑλληποδύμψωνον. η-ου-ου-ου-αας. 160. Φωνεντόλιπον. -τ-σμ-χ-κ-τυ-ψν

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24ης Ἰανουαρίου ε. ε. 29. Λένας, ἕνας. 30. Χορὸς, χοῖρας. 31. Α I 32. Ὁ πρῶτος σταθμὸς εἶχε T Ω P A 14. στρατιώτας καὶ ὁ δεύτερος P N 10. 33-36. Γινόμενης O Σ Σ A τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος: ψ, σχηματίζονται αἱ O N O Σ λέξεις: ὄραψ, ψήκτρα, φύσος, ἀψίς. 37-41. 1. Ἄδραστος. 2. Ἀλέξανδρος. 3. Δανάως. 4. Εὐρυσθέης. 5. Ἀρχέλαος. 42. ΑΡΝΟΣ (1, ἑλατη. 2, Τουρκία. 3, ΤῆΝος. 4, ὄροψ. 5, Ἰάσων). 43. ΠΡΙΑΜΟΣ, ΠΛΟΥΤΩΝ (1, ΠΝεύμων. 2, Ρωμύλος. 3, ΓΤῆ. 4, ΑΥλός. 5, ΜΟΣχος. 6, ΟΛυμπος. 7, ΣΠάρρος). 44. Βιαιὸς μηδὲν πράττει. 45. Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτήμα βελτιότερον...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συναρτώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^α

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}—Ἀριθ. 14

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

—Ἐρχονται πολλὰ πλοῖα εἰς τὴν Τρίταν-Δακούναν; τὸν ἠρώτησα. —Ἀρκετὰ, δέξασαι ὁ Θεὸς! ἀπήνητησεν ὁ Γκλάς. —Τὸ καλοκαίρι; —Βέβαια τὸ καλοκαίρι... ἀλλὰ ἔχομεν καὶ ποτὲ χειμῶνα ἐδῶ; —Σὰς συγχάρω, κύριε Γκλάς.

ἄπλως ἐπιβίτης τοῦ Ἀλβράνου, ὑποθέτω; —Βεβαίως, κύριε Γκλάς. Εἶχα μάλιστα σκοπὸν νὰ μείνω εἰς τὴν Τρίταν-Δακούναν ὀλίγας ἑβδομάδας... —Λυποῦμαι πολὺ, ἀνεκράξεν ὁ διοικητῆς τῆς νήσου πᾶρα πολὺ!

τὴν Φαλκλάνδην, ὅπου θὰ μετεβαίνα τώρα, θὰ εὑρίσκα καλλιτέρα πλοῖον διὰ νὰπέλω κατ' εὐθείαν εἰς Ἀμερικὴν... —Ἐσῦρετε, μοι εἶπε τότε ὁ Γκλάς, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶδα τὸν πλοίαρχόν σας; —Ὁύτε θὰ τον ἴδῃτε, ἀπήνητησα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ ἐξέλθῃ. —Μήπως εἶνε ἀσθενής; —Διόλου. Ἀλλὰ, βλέπετε, τὸν ἀναπληρῶναι εἰς ὅλα ὁ ὑποπλοίαρχος.

«Καὶ συνωμιλήσαμεν φιλικώτατα περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων...» (Σελ. 105, στήλ. α').

—Ὁ, τί ὀλιγόλογος ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Τζέμ-Βέστ! Κάπου-κάπου θὰ βγάλλῃ καμμιὰ λέξι... Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι τὰ χρήματα βγαίνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν τσέπην του, παρὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του... Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον, κύριε... πῶς, παρακαλῶ; —Ζώρλιγκ, ἀπὸ τὸ Κοννεκτικουῦτον. —Χαίρω πολὺ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι μαθαίνω τὸνομά σας, πρὶν μάθω τὸνομα τοῦ πλοίαρχου σας. —Ὄνομάζεται Γκὺ Λάν Γκὺ. —Ἄγγλος; —Μάλιστα. —Ἐπρεπε, νομίζω, νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα συμπατριώτην του, κύριε Ζώρλιγκ!... Ἀλλὰ σταθῆτε... ἐγὼ ἐγνώρισα μίαν φορά ἕνα πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο Γκὺ... Γκὺ. —Ὀύβιλλιαμ Γκὺ ἴσως; ἠρώτησα Ζωηρώς. —Ἀκριβῶς, Οὐίλλιαμ Γκὺ. —Ὁ ὁποῖος ἐκυβέρνησε τὴν Ἰάνα; —Τὴν Ἰάνα, μάλιστα. —Μίαν ἀγγλικὴν γολέτταν, ἢ ὁποῖα ἐστάθμευσεν εἰς